

DETAILS

ΒΙΒΛΙΟ

toystory

ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΟΙΑΣΙΑΣ

Ο ΡΟΛΑΝ ΜΠΑΡΤ ΕΙΧΕ ΠΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ. ΞΕΧΑΣΕ ΝΑ ΠΡΟΣΘΕΣΕΙ ΕΝΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ: ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ. Σ' ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ - ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ», ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙ ΣΤΗΝ «ΙΘΑΚΗ» ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΜΑΣ ΧΡΟΝΩΝ.

M

ια πλούσια όσο και καλαίσθητη έκδοση έρχεται να μας θυμίσει τη σημασία και το ρόλο των παιχνιδιών από... καταβολής της παιδικής ηλικίας. Επικεντρώνοντας, μάλιστα, το ενδιαφέρον αποκλειστικά στα ελληνικά παιχνίδια! Πρόκειται για το βιβλίο «Το ελληνικό παιχνίδι - Διαδρομές στην ιστορία του», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις του Ελληνικού Λογοτεχνικού και Ιστορικού Αρχείου, σε συνεργασία με το Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης. Αρχαιολόγοι, βυζαντινολόγοι, επιμελητές μουσειακών συλλογών, ανθρωπολόγοι και ιστορικοί της λογοτεχνίας διερευνούν στα επί μέρους κεφάλαια το ελληνικό παιχνίδι στο πέρασμα των αιώνων.

Εννέα συγγραφείς συμμετείχαν στη δημιουργία του βιβλίου. Ο αρχαιολόγος Χρ. Μπουλώτης ασχολείται με τον κόσμο του αρχαιοελληνικού παιχνιδιού (αθύρματα και ειδώλια σε ανασκαφικά ευρήματα, παραστάσεις παιχνιδιών σε αγγεία κ.ά.).

Στις 360 σελίδες του βιβλίου που εξέδωσε το ΕΛΙΑ σε συνεργασία με το ΜΙΕΤ ξεδιπλώνεται η ιστορία των παιχνιδιών και φωτίζονται διάφορες πλευρές τους, από ψυχολογική, κοινωνιολογική και παιδαγωγική σκοπιά, χωρίς να παραλείπονται κάποιες προσωπικές και ενδόμυχες προσεγγίσεις των εννέα συγγραφέων του βιβλίου.

Οι βυζαντινολόγοι Ηλ. Αναγνωστάκης και Άννα Λαμπροπούλου παραθέτουν πηγές που αφορούν το παιχνίδι στα χρόνια του Βυζαντίου. Η ιστορικός Δέσποινα Καρακατσάνη αναλύει τις εκπαιδευτικές και παιδαγωγικές διαστάσεις του παιχνιδιού. Η κοινωνική ανθρωπολόγος Κλειώ Γκουγκουλή, που μαζί με τη Δέσποινα Καρακατσάνη επιμελήθηκαν την έκδοση και υπογράφουν την εισαγωγή του βιβλίου, εξετάζει στο δικό της κεφάλαιο το εμπορικό παιχνίδι ως δώρο, καταγράφοντας τις πολιτισμικές όψεις της ελληνικής αγοράς παιχνιδιών.

Οι πλανόδιοι μικροπωλητές που γυρνούσαν τις γειτονιές ή έστηναν τους πάγκους με τα παιχνίδια τους στα θρησκευτικά πανηγύρια, οι βιοτέχνες των τσίγκινων παιχνιδιών, οι έμποροι, αργότερα, των πλαστικών παιχνιδιών και όλα τα υπόλοιπα στάδια μιας μακράς εξελικτικής πορείας, που φτάνει στις σύγχρονες λαμπάδες-παιχνίδια του Πάσχα, είναι τα σημεία αναφοράς στο κείμενο της Μαρίας Αργυριάδη. Υπεύθυνη του Τμήματος Παιχνιδιών και Παιδικής Ηλικίας του Μουσείου Μπενάκη, καταγράφει τη μετάβαση των ελληνικών εμπορικών παιχνιδιών από την οικοτεχνία στη βιομηχανική παραγωγή.

Σε δύο ακόμη κεφάλαια του βιβλίου οι συγγραφείς αναφέρονται ή μιλούν σε πρώτο πρόσωπο για το παιχνίδι. Στο «Η μνήμη της αυτοβιογραφίας και η εμπειρία του παιχνιδιού», η καθηγήτρια Νεοελληνικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Βίκυ Πάτσιου, αναφέρεται στον τρόπο που παρουσιάζουν τη σχέση τους με το παιχνίδι τέσσερεις αυτοβιογραφούμενοι Έλληνες συγγραφείς (Παλαμάς, Δροσίνης, Ξενόπουλος και Πηνελόπη Δέλτα).

Από την πλευρά του, ο Χρήστος Μπουλώτης αναφέρεται στη βαθύτερη ανάγκη των ενηλίκων για το «σήμα λαλούν» των παιδικών τους χρόνων και υμνεί το παιχνίδι σε ένα *de profundis* κείμενο με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Αρχίζει να γερνάει κανείς απ' τη στιγμή που σταματάει να παίζει».

Το βιβλίο ολοκληρώνεται με δύο φωτογραφικά παραρτήματα που είναι η χαρά των ματιών! Σ' αυτές τις σελίδες παρελαύνει μια μεγάλη γκάμα παιχνιδιών, που ξεκινούν από τα τσίγκινα ελληνικής κατασκευής της περιόδου 1950-1970 και καταλήγουν σε μια ευρύτερη «συνομοταξία» παιχνιδιών (πλαστικά, επιτραπέζια κ.ά.), που εκτείνεται μέχρι τη δεκαετία του '90.

Όλος αυτός ο πολύχρωμος θησαυρός, που ξεδιπλώνεται φωτογραφικά σε 58 «χορταστικές» σελίδες, αποτελεί... μικρό μόνο μέρος της συλλογής παιχνιδιών του Μάνου Χαριπάτου. Ο πρόεδρος του ΕΛΙΑ με την ιδιότητα του παθιασμένου συλλέκτη (πάνω από 2.000 παιχνίδια αριθμεί η συλλογή του) υπογράφει το επίμετρο του βιβλίου, παρέα με τον συλλέκτη Σπύρο Κυπριώτη, από τον οποίο απέκτησε μέρος της εντυπωσιακής αυτής συλλογής. ■